

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 393/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť Slovenského odborového zväzu slobodných povolání, Jakubovo námestie 14, Bratislava, zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Slovíkovou, Advokátska kancelária Mestická, Slovíková, s. r. o., Hviezdoslavova 6, Žilina, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 60 Er 1266/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Slovenského odborového zväzu slobodných povolání o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2015 doručená sťažnosť Slovenského odborového zväzu slobodných povolání, Jakubovo námestie 14, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 60 Er 1266/2014 (ďalej len „namietané konanie“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že ako povinný v exekučnom konaní vedenom Exekútorským úradom [REDAKOVANÉ] a okresným súdom podáva sťažnosť z týchto dôvodov:

„Uznesením zo dňa 16. 06. 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 01. 07. 2015, exekučný súd zamietol námietky povinného proti exekúcii.

Rozhodnutie súdu považujem za nesprávne, nakoľko súd námietky zamietol s poukazom na ustanovenie § 50 ods. 1 Exekučného poriadku. Exekučný súd nepovažoval započítací prejav povinného voči oprávnenému za zákonný a zánik vymáhanej pohľadávky neakceptoval.

Takýto názor súdu nie je správny. Ustanovenie § 50 ods. 1 Exekučného poriadku oprávňuje povinného vzniesť námietky proti exekúcii okrem iného aj vtedy, ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná.

Z tohto ustanovenia je zrejmé, že povinný v námietkach vzniesol argumenty, z ktorých vyplýva, že vymáhaná pohľadávka zanikla zápočtom.

Vzhľadom na to, že samotný oprávnený vo vyjadrení k námietkam povinného potvrdil, že započítací prejav mu bol doručený, možno vymáhanú pohľadávku považovať za zaniknutú.

Povinný priložil k námietkam listiny, z ktorých jednoznačne vyplýva nasledovné :

- oprávnený a povinný majú voči sebe vzájomne započítateľné pohľadávky,*
- povinný zaslal oprávnenému započítací prejav,*
- oprávnený riadne prevzal započítací prejav povinného,*
- vymáhaná pohľadávka doručením započítacieho prejavu zanikla,*
- exekúcia v tomto prípade voči povinnému je absolútne neprípustná.*

Sťažovateľ v predmetnom exekučnom konaní podal námietky proti exekúcii, o ktorých exekučný súd rozhodol uznesením, voči ktorému odvolanie nie je prípustné. Súd námietky povinného proti exekúcii zamietol. “

Uvedeným postupom okresného súdu bolo podľa sťažovateľa porušené jeho základné právo „na spravodlivé súdne konanie, a to konkrétne podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR... a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR...“.

Sťažovateľ tiež uviedol, že v namietanom konaní nemal možnosť predložiť okresnému súdu dôkazy o zániku nároku vymáhaného v namietanom konaní, pretože okresný súd vo veci nenariadil pojednávanie, na ktorom by bola vec sťažovateľa prerokovaná v jeho prítomnosti.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal tento nález:

„1. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod spisovou zn. 60 Er 1266/2014 porušil právo sťažovateľa, zaručené v čl. 46 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

2. Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod spisovou zn. 60 Er 1266/2014 vec vracia na ďalšie konanie a prikazuje konať vo veci nariadením pojednávania a prejednaním veci verejne a bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,72 EUR, ktorú je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť právnemu zástupcovi... do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia.“

Sťažovateľ súčasne navrhol, aby ústavný súd dočasným opatrením rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia sp. zn. 60 Er 1266/2014 zo 16. júna 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) do rozhodnutia vo veci samej, pretože v danom momente nemá sťažovateľ žiadnu inú možnosť zabrániť vykonaniu exekúcie a uspokojeniu vymáhanej pohľadávky z jeho majetku.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ sa domáha ochrany základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a jeho uznesením, ktorým okresný súd námietky sťažovateľa ako povinného proti exekúcii zamietol. Z argumentácie sťažovateľa a petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ vidí v tom, že o jeho námietke proti začatiu exekúcie nebolo rozhodnuté zákonným spôsobom. Okresný súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal so započítacím prejavom sťažovateľa ako povinného proti oprávnenému, ktorého dôsledkom bol podľa názoru sťažovateľa zánik vymáhanej pohľadávky, a teda neprípustnosť exekúcie. Okresný súd tiež postupoval v rozpore so zákonom, pokiaľ vo veci nenariadil pojednávanie, čím znemožnil sťažovateľovi vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam v jeho prítomnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavný súd z príloh k sťažnosti zistil, že okresný súd rozhodol uznesením o námietke sťažovateľa tak, že jeho námietky zamietol.

V odôvodnení uznesenia okresného súdu sa okrem iného uvádza:

„Povinný v námietkach proti exekúcii namieta, že dňa 27. 06. 2014 zaslali oprávnenému započítací prejav voči vymáhanej pohľadávke, ktorého kópiou doručenky priložil a oprávnený prevzal započítací prejav dňa 30. 06. 2014. Povinný uviedol, že na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava 1 č. k. 8 C 403/97 bol oprávnený zaviazaný zaplatiť povinnému istinu 100.665,59 € s úrokom z omeškania 17,6 % ročne odo dňa 04. 06. 2001 do zaplattenia. Na základe uvedených skutočností povinný započítal v zmysle ustanovenia § 580 Občianskeho zákonníka ich pohľadávku proti pohľadávke oprávneného, a to vo výške 39.388,06 € a okamihom doručenia započítacieho prejavu došlo k zániku vzájomne započítateľných pohľadávok. ...

Oprávnený vo vyjadrení k predmetným námietkam povinného, ktoré bolo súdu doručené dňa 24. 04. 2015 uviedol, že započítací prejav povinného voči vymáhanej pohľadávke im bol doručený dňa 30. 06. 2014. Na tento jednostranný započítací prejav povinného reagovali podaním zo dňa 07. 07. 2014, ktorým upovedomili povinného o tmo, že predmetná pohľadávka, ktorá mala byť predmetom započítania voči pohľadávke oprávneného, je predmetom začatého exekučného konania zo strany oprávneného rozporovaná, nie je právoplatne priznaná a rozsudok prvého stupňa bol napadnutý odvolaním. Oprávnený uviedol, že povinnému oznámili, že jednostranný zápočet oprávnený neuznáva, keďže nie je možné započítať neexistujúcu pohľadávku povinného voči už právoplatnej a vykonateľnej pohľadávke oprávneného. Podanie námietok v uvedenej veci oprávnený pokladá za účelové konanie povinného s cieľom zmariť exekučné konanie začaté v tejto veci.

Podľa ust. § 50 ods. 1 Exekučného poriadku, povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný

nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne. Ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie /§ 46/, o námietkach netreba rozhodnúť.

Súd zo spisu sp. zn. 60 Er 1266/2014 zistil, že exekučné konanie prebieha na základe exekučného titulu - vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I v Bratislave č. k. 22 C 152/200-203 zo dňa 22. 04. 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 544/2013 zo dňa 29. 04. 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 06. 2014 vykonateľnosť dňa 17. 06. 2014. Na základe predmetného exekučného titulu súd zaviazal povinného zaplatiť oprávnenému sumu 11.670,22 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne z dlžnej sumy 11.670,22 € od 22. 12. 2000 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd má za preukázané na základe zisťovania v súdnom oddelení 8 C tunajšieho súdu, že o odvolaní voči rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 8 C 403/97 zo dňa 03. 11. 2011 nie je ku dňu vydania rozhodnutiu o námietkach rozhodnuté, teda predmetné rozhodnutie nie je právoplatné a vykonateľné.

Podľa ust. § 580 Občianskeho zákonníka ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

Nakoľko súd považuje uvedenú pohľadávku povinného voči oprávnenému vo výške 100.665,59 € s príslušenstvom priznanú neprávoplatným a nevykonateľným rozhodnutím súdu za spornú, má súd za to, že táto nie je vhodná na započítanie s nespornou vykonateľnou pohľadávkou oprávneného určenú exekučným titulom. Podporne tomu svedčí rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obo 45/2004 zo dňa 26. 01. 2005 vychádzajúc z ktorého nezrelá (sporná) pohľadávka nie je vhodná na započítanie s pohľadávkou zrelou (nespornou) a odporca by túto pohľadávku musel uplatniť v osobitnom konaní a len po jej priznaní súdom by túto mohol jednostranne započítať. Iný postup by bol možný, len ak by oprávnený pohľadávku povinného uznal.

Aktuálny je právoplatný a vykonateľný exekučný titul, vykonateľné rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I v Bratislave č. k. 22 C 152/200-203 zo dna 22. 04. 2013

v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 544/2013-225 zo dňa 29. 04. 2014, právoplatné a vykonateľné dňa 01. 12. 2014, na základe ktorého sa vedie exekučné konanie.

Námietky sú procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorých účelom je zastavenie exekúcie alebo upustenie od vykonania exekúcie. Námietky povinného proti exekúcii musia byť odôvodnené v súlade s ust. § 50 ods. 1 Exekučného poriadku. Účastník konania na strane povinného nesie dôkazné bremeno, to znamená je povinný preukázať, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti alebo je povinný preukázať, že sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná.

Po preskúmaní námietok povinného proti exekúcii, súd dospel k záveru, že povinný neuviedol žiadne zákonné dôvody, ktoré by umožnili súdu námietkam povinného proti exekúcii vyhovieť. Z vyjadrenia oprávneného je zrejmé, že vymáhaná pohľadávka nebola do dnešného dňa uhradená a oprávnený na exekúcii naďalej trvá.“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska svojvoľnosti, arbitrárnosti rozhodnutia, resp. jeho odôvodnenia. Výklad príslušných zákonov patrí do výlučnej právomoci všeobecného súdu. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovením, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 48/02).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd preto preskúmal dôvody sťažnosti v naznačenom smere a zistil, že uznesenie okresného súdu spĺňa všetky zákonné náležitosti, zrozumiteľne a jasne dáva odpoveď na všetky otázky dôležité pre rozhodnutie.

V súvislosti s ťažiskovou námietkou sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že jeho tvrdenie, podľa ktorého doručením započítacieho prejavu splnil svoju povinnosť preukázať existenciu svojej pohľadávky voči oprávnenému, nemôže byť považované za akceptovateľné. Uplatnenie započítacej námietky samo osebe môže byť dostačujúce vtedy, ak pohľadávka, ktorá sa má započítať, bola právoplatne prisúdená (judikovaná), prípadne vtedy, ak protistrana pohľadávku uznáva, resp. ju nepopiera (m. m. II. ÚS 228/09). V danej exekučnej veci je pohľadávka sťažovateľa ako povinného v exekučnom konaní proti oprávnenému vzhľadom na prebiehajúce súdne konanie na okresnom súde stále spornou, pričom oprávnený ju neuznáva.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu základných práv sťažovateľa ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky

(dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, I. ÚS 130/06, I. ÚS 371/06).

Ústavný súd nepovažuje odôvodnenie uznesenia okresného súdu za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné, resp. neutržateľné do tej miery, aby malo za následok porušenie označených ústavnoprocených práv sťažovateľov. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa s rozhodnutím okresného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa o porušení prejednávacieho princípu exekučného konania z dôvodu, že okresný súd vo veci nenariadil pojednávanie, na ktorom by bolo sťažovateľovi umožnené vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ústavný súd dodáva, že vo vykonávacom štádiu konania všeobecný súd nevykonáva dokazovanie, keďže je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, najmä zo založených listín. Vzhľadom na uvedené sa v tejto fáze súdneho konania pojednávanie za prítomnosti účastníkov spravidla nenariaďuje, to platí najmä v prípade, ak povinný neuviedol vo svojich námietkach také skutkové tvrdenia, ktoré je potrebné na pojednávaní overiť. Ako zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, tvrdenie povinného o doručení započítacieho prejavu oprávnenému nebolo sporným, okresný súd sa vo veci sťažovateľa zameril preto na právne posúdenie účinkov započítacieho prejavu v prípade, ak pohľadávka povinného nebola priznaná právoplatným rozhodnutím (konanie stále prebieha) a oprávnený ju rozporuje.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd posúdil aj námietku sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a v jeho prítomnosti, za neodôvodnenú a aj v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že sťažovateľ bližšie nezdôvodnil, akým konaním malo dôjsť k namietanému porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, napriek tomu, že v petite sťažnosti navrhol, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v namietanom konaní konať bez zbytočných prieťahov. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, a to nielen v označení základného práva a slobody, ktorého porušenie sa namieta, ale aj pri predložení príslušných dôkazov (zdôvodnené námietky), tak ako to požaduje pre návrh na začatie konania ustanovenie § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Keďže k takémuto zdôvodneniu námietky nedošlo, bolo bez ďalšieho právneho významu sa s námietkou predloženou sťažovateľom zaoberať. Ústavný súd nemohol nahradiť vôľu sťažovateľa a jeho námietku o porušení označeného základného práva zdôvodniť, keďže by konal v rozpore s čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože sťažnosť môžu podať fyzické a právnické osoby, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd.

V nadväznosti na tento záver ústavný súd odmietol aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a to pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pretože vo vzťahu k tomuto právu absentuje v sťažnosti akékoľvek odôvodnenie v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde napriek tomu, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátkou. Uvedený nedostatok preto nie je ústavný súd povinný odstraňovať z úradnej povinnosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, nebolo už potrebné osobitne sa zaoberať žiadosťou sťažovateľa o vydanie dočasného opatrenia odložením vykonateľnosti uznesenia okresného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2015